

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

19. søndag etter pinse, 23. oktober 2011

Prekentekest: Sal 73,23-28

Lesetekst I: 1 Kor 1,4-9

Lesetekst II: Mark 12,28-34

Hvor underlig er du i alt hva du gjør

Salme 73 tar opp en høyst vanlig anklage mot Gud. Det gode og onde her i verden er så skrikende urettferdig fordelt! De troende, Guds eget folk, møter trengsel mens det går de ugudelige vel! Dette tankekors finner vi igjen i flere av salmene (Salme 37 og 49), men aller mest i Jobs bok.

Sangeren og musikeren Asaf

Asaf er omtalt som sanger, musiker og salmeforfatter på Davids og Salomos tid (1 Krøn 16.4-7 og 25.1) og fikk være med både på at paktskista ble flyttet til Jerusalem (1 Krøn 15.19) og på innvielsen av Salomos tempel (2 Krøn 5,12). Han har skrevet eller blitt tillagt Salme 50 og Salme 73 – 83.

En gammel jødisk tradisjon tillegger den skriftlærde Esra æren av å ha samlet og ordnet Salmenes bok. Her inndeles boken i fem hoveddeler slik som det er fem Mosebøker. Salme 73 innleder tredje hoveddel.

Mye smerte

For den største del av våre norske tilhørere er ikke personlig lidelse den store utfordringen, men også "i verdens beste land å bo i", finnes mye smerte. I dagens Israel og blant det jødiske folk omkring i verden, er det mange som undrer seg: "Hvor er Gud nå? Hvor var han under Holocaust?" Og blant messianske israelere og kristne palestinere undrer mange seg over at de må møte så mye motstand når de har valgt å gå på Herrens vei.

Men siden prekentekesten tar utgangspunkt i siste del av salmen, er det nok ikke predikantens oppgave å fokusere for mye på salmens hovedtema, lidelsens problem, men heller løfte fram salmistens egen vei ut av problemstillingen. Riktignok fant han en viss tilfredsstillelse da han skjønte "hvordan det går dem til slutt" (v 17b), men det var først ved en total overgivelse i Herrens hender ("Men jeg blir alltid hos deg", v 23a) at han får kjenne på den "sjalom" som det gir.

Prekenens tyngdepunkt

”Men jeg...!” (v 23). Det ligger stor tyngde i denne innledningen til vår tekst. Da skal også prekenen ha et slikt tyngdepunkt. JEG må ta ansvar for mitt eget liv og stå til ansvar for Han som har gitt meg dette livet. Det personlige valg ansvarliggjør meg, og det gir meg verdighet. Men garantisten for mitt valg er Herren selv, for han ”har grepet min høyre hånd” (v 23). Og mesteren fra Nasaret sa: ”Min Far ... er større enn alle, og ingen kan rive noen ut av min Fars hånd”.

Ledelse og nærvær

Asaf hadde helt sikkert kunnet stemme helhjertet i sangen: ”Jeg er i Herrens hender”. For det handler ikke bare om at han en gang skal tas opp i herligheten hos Gud og slik få fred, men her i hverdagen får han oppleve Guds ledelse og nærvær og det kjennes godt (v 28b)! Denne tilfredsheten (v 25 og 28) og tryggheten (v 26) gir han frimodighet til å vitne om ”alle dine velgjerninger” (v 28b). Vitnesbyrdet hadde ”fått sikkert feste” (1 Kor 1.6) hos ham. Slik skal heller ikke vi mangle noe mens vi venter på at vår Herre Jesus Kristus skal åpenbare seg i herlighet. (v 7)

Per Larsen

Nå pensjonist, tidligere kateket og mangeårig misjonssekretær i Israelsmisjonen
per-larsen@lyse.net